

PEIKKOSOTURI

Lokakuu 2019 nro. 4 [Kari Björn kari.v.bjorn@gmail.com](mailto:kari.v.bjorn@gmail.com) Esa Jansson assarykmentti@gmail.co

Maaliskuu 13. päivä keräsi koleasta kevät säästä huolimatta jälleen patsaalle mukavasti ihmisiä kunnioittamaan vapautemme puolesta kalleimman uhrinsa antaneita ÄSSÄn miehiä. Kunniakäynnin avaussanat tilaisuuden alussa lausui Kari Salminen joka myös puhui patsaalla.

Kunnioitetut sotiemme Veteraanit
Hyvät Naiset ja Miehet!

ÄSSÄ-rykmentti perinnetyö

Heti toukokuussa talvisodan päättymisen jälkeen 1940 hotelli Tornissa pidetyssä asevelitapaamisessa päätettiin perustaa yhteisö nimeltä ÄSSÄ-rykmentti ry vaalimaan rykmentin perinteitä ja tekemään sosiaalista huoltotyötä leskien, arpojen ja aseveljien keskuudessa.

Johtuen yhteiskunnan tuen puuttuttamisesta sosiaalisen huoltotyön tarve oli suurta, mutta samalla hoidettiin myös ne toimenpiteet, joiden lopputuloksena syntyi kirja rykmentin talvisodan sotatiestä ja Sankaripatsas rykmentin syntysijojen alueelle Kallion sydämeen Alli Trygg'n puistoon.

Vuosi palvelukseen alkamisesta eli 13.10.1940 tämä Sankaripatsas jalustassaan „Haavoitettu Leijona”

paljastettiin itsensä Ylipäällikön läsnäollessa. Patsaan jalustaan on hakattuna teksti, jonka mukaan patsas on pystytetty Suomen sodassa 1939-1940 kaatuneiden asetovereiden muistoksi.

Samana kesänä oli perustettu erittäin merkittävä yhteisö nimeltään Suomen Aseveljien Liitto ry. ÄSSÄ-rykmentin aseveljet tekivät merkittävän työn tämän järjestön perustamiseksi.

Seuranneina kovina sotavuosina tämä järjeslö oli mukana vahvistamassa yhteistä kansakunnan rintamaa kestävänsä suurvaltapolitiittiset ja sotapaineet, jotka osuivat isänmaan kohdalle. Huollettiin sielua ja ruokapöytää kaikilla käytettävissä olevilla resursseilla sillä tarkoituksella; että kansakunnan yhtenäisyys kestä. Tunnus oli Vapaus, Isänmaa ja Aseveljeys.

Hyvin pian sotatoimien Neuvostoliittoa vastaan loputtua syyskuulla 1944 ja ns. "uusien tuulien" päästyä vaitaan nämä uudet tuulet ottivat tämän aseveljien perustaman järjestön hampaisiinsa ja vaativat suureen ääneen sen lakkauttamista lainsäädännön toimenpitein rauhansopimuksen vastaisena järjestönä. Näin tapahtuikin alkuvuodesta 1945 ÄSSÄ-rykmentin perinnetyö oli uuden ongelman edessä, kun laillisella päätöksellä järjestö oli lakkautettu, oli pakko mennä maan alle

Vaikeuksissa olevista aseveljistä huolehdittiin taloudellisella tuella ja perinteitä vaalittiin kokoontumalta sekä 13. maaliskuuta että 13. lokakuuta ensin jumalanpalvelukseen kello 17 ensin Kallion kirkossa ja sen jälkeen kunniakäynnille rykmentin oman Sankaripatsaan äärelle.

Rykmentin aseveljet olivat myös keskuudessaan päättäneet, että he eivät muuttuneissakaan olosuhteissa perusta uudelleen ÄSSÄ-rykmentti ry- nimistä yhdistystä. Oli päätetty, että ne saavat sen yhdistyksen perustaa, jotka sen lakkauttivatkin eli 1945 tammikuulla vallassa olleet valtioneuvoston jäsenet.

Samassa olotilassa eletään yhä nykyäänkin. Veteraanien ote perinnetyössä on kirjonnut ja vastuu on siirtynyt seuraavalle ja osin sitäkin seuraavalle sukupolvelle. Onneksi veteraanit 1970-1980 lukujen vaihteessa näkivät tulevaisuuden hyvissä ajoin etukäteen ja kutsuivat perinnetyöhön seuraavan sukupolven edustajia. Ajan kuluessa osa näistäkin perinteen vaalioloista on siirtynyt rajan toiselle puolelle. Itse olen tehnyt valintani ja vetoan nuorempiin luopuessani perinnetyön vetäjän vastuullisesta tehtävästä.

Meillä kylläkin ei ole oikeutta toimia siten, että kahtena päivänä eli 13. päivä maaliskuuta klo 13 ja 13. päivä lokakuuta klo 13 ei kokoontunut rykmentin sankaripatsaan ääreen kunnioittamaan Suomen sodissa henkensä menettäneiden sankarivainajien muistoa perinteisin menoin.

Onneksi rykmentin veteraanit aikanaan 1989 toimivat myös siten, että Puolustusvoimien kokoonpanoon kuuluvan Kaartin pataljoonan sittemmin Kaartin jääkärirykmentin tehtäviin lisättiin ÄSSÄ-rykmentin so. talvisodan Jalkaväkirykmentti 11:n ja jatkosodan Jalkaväkirykmentti 26:n perinteiden vaaliminen. ÄSSÄ-rykmentin perinnetoimikunta yhdessä Kaartin jääkärirykmentin kanssa hoitavat tämän

vaalimisen, mutta se ei anna meille rykmentin veteraanien jälkeläisille oikeutta luopua omasta tehtävästämme, vaan velvoittaa meitä yhä edelleen ponnistelemaan tällä alueella ja huolehtimaan aikanaan ”maan alta” nousseen perinnetyön jatkumisen veteraanien viitoittamalla linjalla.

Veteraanityössä olemme siirtyneet perinneaikaan. Veteraanien jättämän perinteen keskeisin sanoma tulee löytää nykyaikaan sovitettuna. Omassa ajattelussani olen päätenyt näkemykseen, että tämä sanoma kuuluu seuraavasti: Säilyttäkää isänmaassa asevelvollinen armeija, se on kolmeen kertaan pelastanut isänmaan.

Kunnia käynnin jälkeen yhä syömme Helsingin työväentalon ravintolassa nykyisin ravintola Graniittilinnassa ÄSSÄn perinteistä lihasoppaa, kun aikanaan herneet piti säästää ”pahemmille” päville. Sekin on osa perinnettä, jota on syytä vaalia.

Vastuun jättäneenä toivotan perinnetyön tekijöille menestystä tehtävässään.

Sotaveteraani Harry Kuisma laski seppeleen yhdessä Helsingin-seudunsotaveteraanipiirin toiminnanjohtajan Rauno Loukkolan kanssa. Harry Kuisma on ainut Kanta-Helsingin sotaveteraanikerhosta joka vielä jaksaa käydä seppeleen laskussa. Kuisma osallistui jatkosotaan kevyessä ilmantorjuntajaoksessa etäisyyden mittaajana mm. Viipurin lahdella 1944, hän oli 18 ikäinen nuorimies kun lähti sotaan.

Järjestöjen sekä Helsingin kaupungin edustajat.

Patsaalla käynnin jälkeen, syötiin perinteinen ÄSSÄn soppa työväen talon Graniittilinnassa

Muistoja 80 vuoden takaa

Väinö Valtosen tarina ”arvoisat Ässänvartijat”

Väinö Valtosen muistot YH:n ajalta lokakuussa 1939 on mielenkiintoinen tarina JR 11 kolmannen pataljoona 9. komppanian majoittumisesta tulevalle sotatoimialueelle.

Muistelen tässä menneitä, omakohtaisia kokemuksiani sanoin ja kuvin, hengeltäni kun ÄSSÄläinen olen. Muistot ja tapahtumat ÄSSÄ:n ajoilta ovat niin vahvaa, tunnoille käypää asiaa, että ei niitä hevillä unohda.

Olen muistellut/kirjoitellut näistä ajoista ennen talvisotaa, niin muistot eivät ole päässeet unohtumaan.

YH: aika Siprolan ja Viuhkolan kylissä

Suomen armeija saatettiin liikekannalle syksyllä -39 peitenimellä YH (ylimääräiset kertausharjoitukset). Muistan sunnuntaiaamun lokakuun puolivälissä, jolloin katselimme sisareni kanssa ikkunasta, kun sotilaiden rivistö marssi Hopialan suunnasta kylään. Noin 200 miestä, jotka kuuluivat JR 11:n III ptl 9. komppaniaan, "valloitti" Siprolan ja Viuhkolan kylät majoittumalla taloihin.

Kaksi sotilasta oli yöllä käynyt tiedottamassa isälleni sotilaiden tulosta kehottaen varautumaan 40 miehen majoittamiseen.

Raivasimme huonekalut syrjään ja vastaanotimme joukkueen verran miehiä. Kuin silakat pannulle he asettuivat lattialle lepäämään marssin rasituksista. Puolen päivän aikaan lepo keskeytyi, kun miehet määrättiin toisiin taloihin ja upseerit sekä komppanian toimisto sijoituivat kotiini. Toimistokamarissa asuivat ja työskentelivät komppanian vääpeli, kersantti Vesterinen ja kirjuri, korpraali Paajanen. Aamusta iltaan kuului kamarista kirjoituskoneen rätinä, kun touhukas kirjuri valmisti sotilaista kortistoja ja luetteloita. Kenttäpuhelimeen hän vastasi peitenimellä "ylkä", myöhemmin "naakka", ja saatuaan kirjeen valmiiksi hänen vakiokäskynsä kuului: "Päivystäjä, mene sassiin hakeen yks kaunis lähetti tänne!" Toimitusjoukkue (lähetit) oli sijoitettu lähinaapuriimme ja sieltä lähti asialle joko Valkas, Kuusisaari, Lindholm tai Lahtinen. Joukkueen johtaja, kersantti Aro toimi usein kirjurin apulaisena toimistossa. Tarkkailin kiinnostuneena sotilaiden elämää ja varsinkin pian opin tuntemaan heitä nimeltä kuten kotiini majoittuneet upseerit: komppanian päällikkö, luutnantti Hellman sekä vänrikit Peitsalo ja Kaisla.

Kodissani asuivat upseerit

Aluksi meillä majailivat myös luutnantit Kukkonen ja Arra, mutta pian he saivat siirron muualle ja tilalle tulivat vänrikit Suomalainen ja Johansson. Hille Kaisla, metsänhoitaja, harrasti siviilissä miekkailua. Kalervo Peitsalo oli koulutukseltaan lakimies, hän ratkoi upseereiden kinasteluja toteamalla mitä laki asiasta sanoo. Hellman oli hiljainen, vakavaimainen mies. Kuunneltuamme taas kerran yhdessä kylän miesten kanssa radion uutisista neuvotteluista Moskovassa joku lausui mieltä askarruttaneen kysymyksen: "Mites mei sit oikee käyp, jos täst nyt sota tulloo?" Luutnantti Hellman antoi siihen lyhyen ja asiallisen vastauksen:

"Teidät kuljetetaan pois sotatoimialueelta." Kuten sitten tapahtuikin. Kotini viiden hengen perhe-elämä mukautui sotilaiden elämään. Yhteistoiminta kukoisti erityisesti talon keittiössä, joka sijaitsi upseereiden asunnon ja toimistokamarin välissä. Onneksi se ei ollut ihan pieni huone, sillä siinä toimi ympärivuorokautinen aliupseeripäivystys ja siinä vastaanotettiin komppanian sekä tuleva että lähtevä posti. Toimistossa asioivat miehet pysähtyivät mielellään keittiöön juomaan kupin kahvia kanttiinissa, jonka äitini oli ollut suorastaan pakko perustaa kahvin suuren kysynnän vuoksi. Siinä tapahtuivat myös perheen omat päivittäiset ruoanvalmistus- ja ruokailutoiminnot ja pitipä upseereiden sotilaspalvelija, sotamies Karppinenkin sitä tukikohtanaan. En muista, että kukaan olisi erityisemmin tuskitellut hankaluuksia, joita tietysti oli.

9. JR 11:n upseerit majoituspaikassaan.

Kotini viiden hengen perhe-elämä mukautui sotilaiden elämään. Yhteistoiminta kukoisti erityisesti talon keittiössä, joka sijaitsi upseereiden asunnon ja toimistokamarin välissä. Onneksi se ei ollut ihan pieni huone, sillä siinä toimi ympärivuorokautinen aliupseeripäivystys ja siinä vastaanotettiin komppanian sekä tuleva että lähtevä posti. Toimistossa asioivat miehet pysähtyivät mielellään keittiöön juomaan kupin kahvia kanttiinissa, jonka äitini oli ollut suorastaan pakko perustaa kahvin suuren kysynnän vuoksi. Siinä tapahtuivat myös perheen omat päivittäiset ruoanvalmistus- ja ruokailutoiminnot ja pitipä upseereiden sotilaspalvelija, sotamies Karppinenkin sitä tukikohtanaan. En muista, että kukaan olisi erityisemmin tuskitellut hankaluuksia, joita tietysti oli.

Vänrikki Peitsalo Fedrik
Valtosen pihalla YH:n aikana,
saunaan menossa.

III. 9./JR 11:n päällystö sodan
alussa. Kuva on otettu YH:n
aikana Kuolemajärven Siprolassa
(=Viuhkola) Valtosen talon
edustalla. Talossa oli komppanian
toimisto ja komppanian
upseerien majoitus.

Ltn. Hellman ja vänrikki, Kaisla

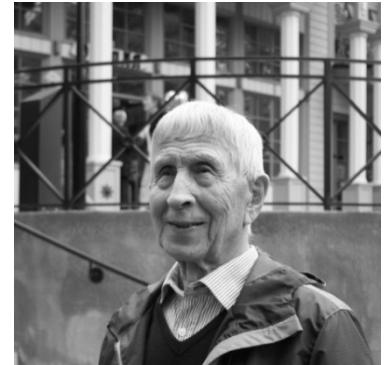

**Valtosen talo etualalla Väinön
veljen piirtämänä.**

Sota alkoi

Sodan alussa perheemme
hajaantui, vanhin meistä
kolmesta pojasta oli
asevelvollisena Karjalan kaartissa,
seuraava oli 17-ikäinen ja
Miljoonalinnakkeen tekijänä
työkomppaniassa Summalla,
minä äiti ja sisko 7-v.
olimme evakkokuljetukseen
lähtijöitä, isä antoi hevosensa
sotilaille ja yhtyi kylän
karjalauman saattajiin.
Linja-autokuljetus loppui
Kaislahden asemalle, josta
jatkettiin junalla Uuraaseen, yötä
vietettiin pimeässä
lentokonehallissa Turkinsaaressa.
Viipurinlahden yli saimme
lautalla kyydin Säkijärvelle,
jonne oli hälytetty hevosmiehet
rekineen kuljettamaan väkeä
kylille. Simo Pukki-niminen mies
vei meitä kymmenkunta
henkeä kotiinsa, antoi pirtin
meille, kamari jäi omalle väelle.
Simo teurasti sian,
yhdessä laitettiin ruokaa.
Rätisevästä radiosta kuunneltiin
uutisia ja toivottiin paluuta kotiin.
Kaksi viikkoa kesti sitä aikaa,
sitten tuli käsky Simolle, saattaa
väki Pulsan asemalle. Lähtijät
lastattiin lavettirekeeseen, oli lunta
ja pakkasta, kerran kuormakin
kaatuikin, mutta Pulsaan päästiin.
Pimeällä asemalla nousimme
junaan lähimmästä ovesta ja
yllätys vakosamettipenkit, siis
2.luokka. Matkanautintoa
masensi itkevien pikkulasten

kuoro, jota äidit yrittivät
tyynnyttellä.
Pitkäkestoinen junamatka päättyi
Koijärvellä Matkun asemalla.
Joulukuun puolivälistä talvisodan
ajan saimme viettää Matkun
Kreivilässä ystävällisen
isäntäväen hoivassa,
ystävyyssuhde on jatkunut
näihin päiviin asti.

Väinö Valtonen on -26 syntynyt
kansakoulunopettaja, jatkosodan
veteraani, sota-ajan palvelusta
hänelle kertyi 7kk 11p,
erikoiskoul. kirjuri, vap.eht. RUK:n
reserviläiskurssi N:o 78, sot.arvo
vänrikki.

Väinö Valtonen Kuvat/teksti,
muokkaus ja julkaisu Väinön
Valtosen luvalla Kari Björn.

TAHDISSA MARS!

Rintamamies Karl Hiltunen
osallistui talvisotaan JR11:ssä KK
miehenä, Hiltunen teki reissullan
muistiinpanoja.

YLIMÄÄRÄINEN KERTAUSHARJOITUS

Nämä syksyn merkit ovat vuoden
kiertoon kuuluvia, luonnollisia
asioita, jotka pitäisi ottaa
sellaisena. Mutta kun on
liikkeellä ikäviä huhuja. YH. YH.
kaikki hälisevät sitä. Vaikka
kuinka tuudittaudun ajatukseen,
että ei ne minua koske,

häiritsee se kuitenkin,
huonojen ilmojen lisäksi.
Ylimääräiset
Kertausharjoitukset, olisi ne
voinut pitää kauniimpien
ilmojen aikana. Ja pyh sanon
minä, menkööt
harjoittelemaan ne jotka
haluavat, mutta minä en
mene.

Jouduin kuitenkin
tarkistamaan päätöstäni, kun
lokakuun 13. päivänä 1939
sain sekavin tuntein kuitata
määräyksen saapua
Porthaninkadun varrella
sijaitsevaan
ilmoittautumispaikkaan. Kävin
ilmoittautumassa ajoissa ja
yritin saada selville minne
lähdetään ja milloin, ei ne
kirjurit tienneet vastata
kumpaan kysymykseeni.

Sotilaspuku oli kovasti
muodissa ja tyttöjen mieleen
ainakin Hämeen Vennulla. No
saatolle pääsi vaikka olisi
ottanut kymmenen. Mutta
minä kohtuun miehenä
tyydyin yhteen. Seuraavana
päivänä alkoi muodostua
ryhmiä sekä joukkueita.
Jouduin minäkin KK:n
mieheksi. KK:n johtaja,
alikessu, alkoi innoissaan
pullistella,
sulkeisharjoituksissa. En
ymmärtänyt hänen intoaan,
niinpä eksyin väenpaljouden
joukkoon, ja löydyin vasta
seuraavana aamuna
vietettyäni hurskaan yön
tyttöystäväni hellässä
huomassa. Sinne koulun
pihaan tuotiin myös hevosia,
olen aina pitänyt hevosista,
niinpä ne ovatkin toisella sialla
sydämessäni tyttöjen jälkeen.
Yksi hevonen oli kotoisin
Porvoosta, sen nimikin viittasi

siihen suuntaan ”Funksen”.
Meinasin sitä kaulalle
taputtaa, mutta se luimisti
korviaan ja oli epäystävällisen
näköinen ja muutenkin
arveluttava, joten jätin sen
omiin oloihinsa, ajatellen ettei
se varmaan ymmärrä kun
hoono soomi.

En ehtinyt jäädä sinne koululle
pidemmäksi aikaa, kun
Haapaniemen kentällä alkaa
herrat katsella joukkojaan
kuten von Döbel Juuttaalla.
Ehdin minä sinne vaikken
juossutkaan, ja olisin ehtinyt
vaikka tuntia myöhemminkin,
kun ei ne
katsastusmiehetkään olleet
saapuneet. Paikalla oli
kuitenkin meidän KK:n johtaja,
hän kysyi kuulunko hänen
kiväärinsä miehistöön
,vastasin hänelle että emme
varmastikkaan tiedä. ”Mikä on
nimenne” ilmoitin nimeni ja
hän sanoi kyllä täällä listalla
on nimenne, jospa täällä on
joku saman niminen toinenkin
henkilö. Riviin komensi
alikessu, ja juttu loppui siihen.

Pakkashuuruinen aamu,
palelen seistessäni
Haapaniemen kentällä
reppuineni, kello on vähän yli
kolme. Joukkoja on jo
kokoontunut aika runsaasti,
vaikka ilmoitettu lähtö aika on
vasta kello neljä.

ÄSSÄ sieltä liikkeelle lähti kuuran
yössä lokakuun. Vallilaan oli
marssittava nelijonossa, koko
S-rykmentin kuormasto
kolkutteli jo tyhjiä ja hiljaisia
katuja. Vallilan tavara-
asemalla alkoi kova touhu kun
juna lastattiin, lopulta juna
nytkähti liikkeelle ja matka
tuntemattomaan oli alkanut.

Kun juna vihdoinkin pysähtyi,
kurjasti nukutun yön jälkeen
väsyneet silmät lukevat
asemarakennuksen seinästä
”JOHANNES”

Kun juna on tyhjennetty, alkaa
taas marssi eteenpäin, hyvin
tulevat toimeen Karjalan
vilkas väestö ja Helsingin
suoraviivaiset miehet. Matkaa
tehdään ja majoitutaan sinne
mistä löytyy sopivia kohteita
kullekin yksikölle.
Kuolemajärveltä kauniin
Hatjalahdenjärven rannoilta
löytyy lopulta olintilat.
Meidän KK- ryhmä majoittuu
asessori Snelmannin huvilan
yhteen huoneeseen.

Vääpeli Jussila ”komppanian
äiti” käskee minut
pihavartioon jonkun alokkaan
paikalle, on tulossa rykmentin
komentaja
tarkastuskierroksella
komppaniaamme. Saan
tehtäväkseni tehdä
ilmoituksen komppaniaamme
tallivartiosta. Jännittää vähän
kun en ole tottunut
puhuttelemaan niin isoja
herroja. Kyllä siihen tottuu
lohduttaa vääpeli.

Aika rientää, seison
vartiopaikalla ja palelen,
vaikka kesäpuseron alla onkin
vanha armeijan villapaita.
Muutama päivä sitten satoi
vettä kaatamalla, sitten
pakasti ja tuli tienpintoihin
jäinen klaseeraus. Yöllä oli
pyrytänyt lunta. No annappas
olla oottelen ison herran
saapumista, vapisen kylmästä
ja vähän odotetusta
tehtävästä. On kulunut jo
tunti ja vartti ohi määräajasta,
nyt olin kuulevinani auton
äänen tieltä vajan takaa.

Leuat lyövät loukkua ja jännitys sen kun kasvaa. "muista nyt" sanoi Jussila, reipas lähestyminen kahden metrin päähän pysähdys, terävä asento ja reippaalla äänellä tehty ilmoitus "onko selvä" Vajan nurkan takaa ilmestyy joukko herroja, tunnen heistä ainoastaan kompaniamme päällikön. Odotan, kunhan tulevat lähemmäksi, sitten teen ilmoituksen. Nyt lähdän vastaan herraa, joka erkani muista. Vauhtini on liian kova, yrittäessäni hiljentää vauhtiani liukastun, lumen alla on pettevä jää, liukastun ja lennän selälleni. Luisun herran jalkoihin ja hänkin metettää tasapainonsa ja kaatuu päälleni. Olen kauhuissani, ajattelen että nyt minut paha perii ja joudun varmasti sota-oikeuteen. Nousen pystyyn ja alan puhdistamaan herran vaatteita lumesta, ja sanon "Anteeksi herra kenraali". Kenraali nauraa ja niin nauravat kaikki kauempana seisovat upseerit. Ajattelen, että ehkä putkareissulla selviän, kenraali taputtaa olkapäätäni, ja sanoo naurunsa keskeltä antaa nyt olla, kun yritän tehdä vartiopaikkailmoitusta. Sanoi vielä, että hänelle riittää näin runsas sotilasarvon korotus. Herrat jatkoivat nauraen matkaansa, minä jäin miettimään tapahtumaa, ensinnäkään en ollut huomioinut vaarallisen liukasta ja pettevää keliä, olin vain keskittänyt ajatukseni itse tehtävän onnistumiseen. Toinen mokaukseni oli sotilasarvon väärä ilmaisu. Tarkastusta oli suorittamassa everstiluutnantti K.A. Inkala, hän oli JR11:n sodanaikainen komentaja. (Tämän sain kuulla jäljestäpäin) Eihän näistä töppöilyistä mitään rangaistusta tullut, mutta hauskat naurut siitä sai pitkäksi aikaa.

LASSE RAVANTI 60v ÄSSÄ:n PARISSA

Vuoden kiltalainen 2010

Lassen ensimmäinen kosketus ÄSSÄ-rykmenttiin tapahtui vuonna 1943 Puolustusvoimien Taivallahden autokorjaamolla Mechelininkadulla. Jatkosodan JR26:den vanhempien ikäluokkien reserviin siirron yhteydessä osa kotiutetuista sijoittui kaartin pataljoonaan, jossa Lasse oli harjoittelijana ajoneuvokorjaamolla. Jermut teettivät Lassella kaikenlaista pientä tsupparin hommia, Lasse skujas fillarilla pitkin stadia. Myöhemmin huomattiin että Lasse on hyvä kynämies joten oli luontevaa ottaa nuoripoika kokouksiin kirjuriksi. Sodan jälkeen kommunismin pelko oli suurta tietyissä kansanluokissa, silloin kielloista huolimatta esiintyi kansalaistottelemattomuutta, tämä ilmeni mm. kommunismin vastaisten julisteiden liimailemisena julkisille paikoille. Mielenosoituksia järjestettiin, huudeltiin iskulauseita ja esitettiin selkeitä vaatimuksina sotaveteraanien, sotaaleskien ja sotaorpojen olojen parantamiseksi. Tälle tielle Lasse ei voinut siinä hetkessä jäädä, fajjan vaatimuksesta piti asiat laittaa tärkeys järjestykseen ja jatkaa opiskelua. Opiskelu vei vuosiksi Tampereelle ja koripallon pariin josta tuli merkittävä harrastus.

Takaisin stadiin tultiin työn perässä, ja sitä kautta takaisin vanhojen sota-aikaisten tuttujen pariin, ja sitä kautta jäsenyys Kaartin kiltaan joka jatkuu edelleen, Lasse on valittu kertaalleen vuoden kiltalaiseksi vuonna 2010. Yhtenä tärkeimmistä saavutuksistaan ÄSSÄ-rykmenttiin liittyen Lasse pitää Entisen Jääkäritalon varustamista Perinnetaloksi yhdessä arkkitehti Leena Tuokon kanssa. Leena Tuokon isä palveli jatkosodassa JR47 eli Vallilan rykmentissä, ja kaatui 1942 venäläisten kranaatti iskussa joka osui heidän teltaansa. Yhdessä Leenan kanssa löytyi Tamperelainen Arska Ahvenainen (Entinen punakaartilainen) Arska teki Mannerheim tuolin jalat valokuvan perusteella. Hankkeeseen Lasse sai apua suuresti rykmentin, rakennuslaitoksen henkilökunnan, Sotamuseon ja kiltalaisten taholta. Ässä-rykmentin perinnetoimikunnassa Lasse on toiminut yhtäjaksoisesti 26 vuotta.

Tulevia tapahtumia.

JR11:n perustamisesta tulee kuluneeksi 13.10.2019 **80**

vuotta, tämän kunniaksi perinnetoimikunta lähettää seppelepartion. Partio laskee seppeleet Hietaniemen sekä Porvoon sankarihaudoille, jatkaen sieltä matkaansa "NYPYKKÄ" nimiseen tukikohtaa Kuolemajärvelle Karjalan kannakselle. Nypykkään pystytetään laatalla varustettu risti jolle seppele lasketaan. Seppelepartio osallistuu myös viimeisimmissä etsinnöissä kannakselta löytyneiden sankarivainajien kotiinlähettämisen tilaisuuteen VIIPURISSA.

Partion jäsenet:

Kari Salminen
Jarmo Sarjanen
Kari Björn